Iš "Bhakti Rasāmṛta Sindhu", 2.4.270

yathā dāna-keli-kaumudyām (4) –
gabhīro 'py aśrāntaḥ duradhigama-pāro 'pi nitarām
ahāryāḥ maryādāḥ dadhad api harer āspadam api
satāṁ stomaḥ premaṇy udayati samagre sthagayituṁ
vikāraḥ na sphāraḥ jala-nidhir ivendau prabhavati ||270||

Vertimas: Bhaktas yra tarsi vandenynas. Kaip Viṣṇu gyvena pieno vandenyne, taip Viešpats gyvena bhakto širdyje. Kaip vandenynas yra gilus ir neaprėpiamas, taip bhakto širdis yra mįslinga, neatskleidžianti savo savybių. Kaip vandenynas niekada nenuilsta, taip ir bhaktas nuolatos tarnauja. Sunku persikelti per vandenyną, bet vis tik jis turi pastovų krantą. Bhakto savybes taip pat sunku išvardinti, bet atrodo, kad jis šias savybes riboja. Bet kai bhaktas išsiugdo visišką premą, jis nebegali sustabdyti iš šios premos kylančių pokyčių širdyje, taip pat kaip vandenynas negali sustabdyti potvynio, kai virš vandenyno pakyla mėnulis.

Jīva Gosvāmio komentaras: Šis posmas yra abibendrinimas. Daugybė bhaktų (satāṁ stomam) turi natūralų mįslingumą (gabhīratva), kuris tampa priežastimi, kodėl jie slepia savo premą. „Turi ribas“ (maryādām) reiškia, kad bhaktas rodo savo gerų savybių ribas, kad išvengtų pasipūtimo. „Sunku iki galo suprasti“ (duradhigama-pāraḥ) reiškia, kad bhaktas iš tikrųjų turi nesuskaičiuojamas gerąsias savybes. Jos yra ir priežastis, kodėl atrodo, kad jos turi ribas. Kai kas nors mato gerą savybę pas bhaktą, bhaktas laiko ją reta išimtimi, o ne savo prigimtimi, nes nori ją paslėpti nuo viešumo. Nors bhaktas yra Viešpaties buveinė, bhaktas stengiasi šį faktą paslėpti. Bhaktas nebando išoriniais požymiais parodyti, kad pasiekė savo prigimtį ir kad mato Viešpatį tiesiogiai. Kalbant apie vandenyną, nors jis visuomet yra Viešpaties buveinė, pamatęs mėnulį jis patiria pokyčius (potvynius), nes mėnulio spinduliai (mėnulio palikuonys) užlieję vandenyną padaro jį tinkama vieta Viešpaties miego žaidimams.